

Sygn. akt II CSK 605/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa Prokuratora Rejonowego we W.

działającego na rzecz Powiatu W.

przeciwko J.A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lutego 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od Powiatu W. na rzecz J.A. kwotę 5.400 (pięć tysięcy
czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Prokurator Rejonowy we W. działający na rzecz Powiatu W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2017 r. wnioszek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Uzasadnienie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) sprowadzone zostało do zarzutu, że „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu”. Przesłanka wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. została natomiast uzasadniona potrzebą wykładni art. 11 k.p.c., jako przepisu budzącego poważne wątpliwości, przez udzielenie odpowiedzi na pytanie o „zakres związania sądu w postępowaniu cywilnym ustaleniami wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa, w zakresie ustalonej szkody, w sytuacji gdy związanie sądu cywilnego prawomocnym wyrokiem karnym wpływa na postępowanie cywilne i prowadzi do ograniczenia zasady swobodnej oceny dowodów”.

Sąd Najwyższy, analizując treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania doszedł do wniosku, że żadna z obu przesłanek wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie została spełniona. W istocie skarżący opiera całą konstrukcję skargi kasacyjnej na zarzucie, że Sądy I i II instancji nie poczyniły własnych ustaleń faktycznych dotyczących czynu niedozwolonego pozwanej, którym wyrządziła szkodę w okresie nie objętym prawomocnym wyrokiem karnym z 29 maja 2014 r. Zarzut ten - w świetle dokonanych w sprawie ustaleń - nie ma nic wspólnego z twierdzoną przez skarżącego potrzebą wykładni art. 11 k.p.c., skoro sam skarżący twierdzi, że określona szkoda wyrządzona przestępstwem nie została wykazana prawomocnym wyrokiem skazującym. Poza tym podnieść należy, że w procesie cywilnym powód dochodzący odszkodowania za szkodę wyrządzoną, jak sam podkreśla, czynem niedozwolonym, który w postępowaniu karnym nie został objęty - jako czyn stanowiący przestępstwo - prawomocnym wyrokiem karnym skazującym, nie może swoich obowiązków dotyczących wykazania szkody, winy oraz związku przyczynowego między zachowaniem sprawcy i szkodą ograniczyć do powołania się na wyrok karny, który na skutek wznowienia postępowania został uchylony. Dotyczy to wyroku Sądu Apelacyjnego z 8 marca 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego z 25 sierpnia 2011 r.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).